

HASIČI A HEYDRICHIÁDA (V ROCE 2007)

Poznámka k článku otištěném v ALARM REVUE 3/2007

Není tajemstvím, že i u hasičů jsou chvíle, které by raději neprožili. Ve 3.letošním čísle odborného časopisu Alarm revue se jeho šéfredaktor pan Ivo Havlík ve svém článku zmiňuje o jedné z takových chvil, o asistenci hasičů při dobývání kostela, ukryvajícím parašutisty po atentátu na Reinharda Heydricha. Zmiňuje se i o jiných, například o J.Stráňovi, který kolaboroval s Němci v Hasičských rozhledech, o směšné úloze dvojjazyčně vycházejících Kominických listů, ale s úctou také o těch na druhé straně barikády, kteří byli umučeni či popraveni.

Článek je to obsažný, obsahuje řadu informací o činnosti hasičů na tom smutném místě, cituje i z knih k té příležitosti napsaných. Například z knihy J.Čvančary „Heydrich“ (Gallery, 2004), kde je dost podrobně popisována konkrétní činnost hasičů včetně volání „bravo“ a potlesku přítomného K.H.Franka poté, co se hasiči zmocnili žebříku, kterým parašutisté vystrkávali hasičské hadice. Snad tato okolnost vedla autora vzpomínkového článku p.Ivo Havlíka k tomu, aby v popisku k fotografii uvádějící celý příspěvek napsal, že se „ ... Z 2.čety „vyznamenali“ zejména hasiči Oldřich Hertl a Josef Soustružník...“. K tomu bych chtěl uvést jeden názor a jeden fakt.

Domníval jsem se totiž, že ty uvozovky ohraničující slovo vyznamenali, mají být spíše než jízlivé, tak chápající okolnosti těch hodin a minut. Vždyť je přece známo, že hasiči byli povoláni jako pomocníci a svou pomoc vykonávali pod dozorem Franka před hlavními samopalů a kulometů. Je pravda, že se u někoho projevila horlivost, ale to je možná k rozebrání psychologem, který by spíše vyhodnotil situaci mezi namířenými zbraněmi a žebříkem, vysouvající hadice. Je jednoduché označit velitele za horlivce a nevzít v úvahu to, že tlumočí rozkazy jiného. Je prosté nepřipustit možnost, že když někdo hasičům vystrkává hadice, tak se může ve zkratu chopit příčle žebříku, protože to podvědomě jako hasič udělat musí a vzápětí si uvědomí, že už ten žebřík pustit nemůže, jelikož by to bylo poslední, co by udělal. Je to jen můj názor, který opírám o informaci od člověka, který s tím hasičem mluvil před natáčením filmu „Atentát“ a ten mu to takto vysvětlil.

Ten fakt se vztahuje k téže větě citované z popisku k úvodní fotografii. Autor tam tvrdí, že se „vyznamenal“ mj. hasič Oldřich Hertl. Je pravda, že na místě a právě tam byl hasič Hertl, ale nikoliv Oldřich, ale jeho bratr. Pana Oldřich Hertla jsem znal osobně, byl fotografem ve výjezdové skupině vyšetřování požárů, ve které jsem od r.1973 jezdil. Víím – i od něho – že se takové akce nezúčastnil a že bratr udělal dobře, když od hasičů odešel. Pan Oldřich Hertl byl slušný člověk a o záměně jména se stejným příjmením byl pan Ivo Havlík již před lety písemně informován naším příslušníkem panem Pavlem Rubešem. Že na páně Rubešův dopis neodpověděl – budiž, ale že se po letech dopustí stejné chyby a přiřadí čestného muže do temné stránky jinak záslužného povolání, to je nejen škoda, ale i profesní chyba, o které si nechci myslet, že nevznikla jinak než opomenutím nebo nedbalostí ?

Václav Hladík

HASIČI A HEYDRICHIÁDA

První housle kolaborace hrál Jaroslav Stráň, v Hasičských rozhledech schvaloval i popravy svých kolegů • Protektorátní požární policie, která pomáhala dopadnout atentátníky, neměla na vybranou • V domácím odboji padlo tisíc dobrovolných hasičů

Pražští hasiči zaplavují vodou kryptu pravoslavného chrámu v Resslově ulici v Praze, v níž se skrývali atentátníci na Heydricha. Z 2. čety se „vyznamenali“ zejména hasiči Oldřich Hertl a Josef Soustružník. Hasičům to po válce vyneslo opovržení a jejich veliteli Jaroslavu Kloučkovi věznění a Hasičský tisk musel atentát odsoudit a zúčtování s atentátníky pochválit. Fotografie převzata z knihy Miloše Heyduka a Karla Sýse Protektorát ve fotografiích (nakladatelství BVD, 2006).